

1
1

2.

3.

4.

5.

17

1.

98

344
=

7
1402
67. 23
Problema Juridicum,
OSTENDENS

OMNE JUS ESSE
JUS REALE, 1707. 1.

7-84
Ut &
Ex Cap. V.

COMPENDII JURIS UNIVERSI

Nuper editi §. 8. 9. 10.

In Illustri

Academia Hasso-Schaumburgicâ,

Ad diem 26. Nov. Ann. M DCC VII.

Publico Eruditorum examini submitunt,

PRÆSES,

HENR. ERNEST. KESTNER

JC. & P.P.

ET RESP.

FRIDERICUS RUDOLPHUS BRAUN,

Schwalenbergâ Lippiacus,

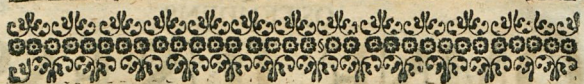

RINTHELII,

Typis HERMANNI AUGUSTINI ENAX, Acad. Typogr.

§. I.

Jus rerum esse moralem facultatem circa res iuste aliquid agendi vel habendi, hocque jus vel in re vel ad rem, seu in personam esse, & per universam Jurismolem per tot titulos & materias se diffundere, vel tyronibus, aut prima Juris elementa tractaturis non potest non notissimum existere. Conf. l. 2. ff. de pollicu. l. 30. ff. de noxal. act. l. 19. pr. de damn. inf. l. 71. §. p. & f. de leg. 1. l. 3. pr. de obl. & act. Hahn. in diss. de Jure Rerum conct. 9. non iam quaestio est, & erit, quot Juris in re species dentur, cum alii duas, alii tres, alii quatuor, communiter quinque, alii octo hujus juris species eformet, qualis de numero quaestio prorsus otiosa, & de illis est, quas vocamus de lana caprina; ubi enim effectus actionis alicujus realis adsunt, ibi adest jus reale. Majorem forte difficultatem habebit supra memorata Juris tum realis tum personalis divisio, & an ea tum in Jure Naturae, tum in ipsa re fundamentum habeat.

§. II. Jus in re aut reale in ipsam rem devinctam competit, & actionem realem producit, jus ad rem seu in personam hanc ad rem praestandam tenet obligatam; illud immediate, hoc interveniente
ho-

hominis facto in rem competit, illud à quocunque possessore, cum ipsam rem devincit, vindicari potest, hoc solam, cum qua contraxi, personam ejusque hæredes afficit, nec ultra fines aut terminos personæ semet extendit. *vid. Dd. in unum omnes ad tit. ff. de Rer. divis.*

§. III. At verò hanc ipsam rem & assertionem, ut ut quidem positivis juribus statui possit, & statuta sit, in Jure Naturæ, in ipsa re fundamentum non habere, paucis, problematicæ, & exercitii gratia, salvaque dissentientium autoritate demonstraturi erimus: id verò jus in personas, quod Princeps in subditos, maritus in uxorem, uterque in liberos, dominus in servos exercent, ex alio, uti alibi dictum deductumque, principio fluit, nec huc spectat, sed ex diversa hominum in Republ. viventium structura, jure & conditione, statuque tum naturali tum civili petendum.

§. IV. Personæ & res in jure separari non possunt, res absque personis in sensu Juris nihil sunt, quis usus rerum absque personis, & quomodo persona vivere potest sine rebus! res omnes hominis causa productas esse jamdudum agnovit vero naturæ principio innutritus. Cetus in l. 28. §. I. ff. de usur. Nam sapientissimus rerum Conditor homini in terram collocato tellurem dedit pro scabello, cælum pro illuminatione, aërem ad respirandum, ignem ad calefaciendum, aquam ad explendam sitim, fructus pro alimento, flores ad recreationem. *Poiret insinuat. virtut. Christ. facilis c. I.* Pulchre ait Vir nobis

)(2

ami-

amicisimus, maximè venerabilis Abbas *Fabritius in confid. var. controv. p. m. 7.* cœlestes omnes orbes propter aërem & aquã sunt, aër vero & aqua propter terrã, terra propter herbas, herbæ propter animalia, animalia propter hominem, serviunt singula singulis, uni omnia, homo solus Deo.

§. V. In hisce, quæ à Benignissimo Naturæ autore & datore concessæ sunt, facultatibus humano generi, non uni alterive, siquidem natura omnium providentiæ consulere, neque alios conservari, alios perire voluit, plenissimum jus & arbitrium, legi naturali attemperatum, singulis verò & unicuique individuo competit jus occupandi illud, quod nullius est.

§. VI. Ita autem & personarum & rerum conjunctio manifeste arguit; omnem, quæ circa res humanas contingit, dispositionem non propter personam, quæ rebus denudata misera erat, sed propter res & personæ, ex quibus satisfactio nobis obtingit, facultates fieri, & consequenter omne jus esse jus reale, ejusque effectus nancisci.

§. VII. Patet hoc cum primis ex natura & indole dispositionis, cum enim hæc nihil aliud sit, quam voluntatis declaratio, quid fieri vel non fieri circa res nostras velimus, ita, si paciscor cum altero, tum de Jure Naturæ alterius patrimonium, quo de liberam disponendi facultatem habet, imminuitur, mihi que jus aliquod reale in ipsius bonis constituitur, sive hoc per promissionem, sive quemcunque alium disponendi modum fiat, nam non personam, sed facultates personæ, uti dixi, respicio, hæ enim ob
Jus

Jus in me translatum mihi jam obnoxia sunt: quotiescunque enim alteri quid promitto, vendo, societatem in eo &c. toties patrimonium meum propter juris in alterum translationem obligatur, consequenter, quamvis post contractum hunc res mea qualiscunque in centesimum possessorem delabatur, alteri vindicatio competet, bona enim, quæ verissima naturæ regula est, non intelliguntur, nisi deducto ære alieno, quod igitur jam alterius erat patrimonium, & in quo radicatum tenebat jus, tertii facto auferri, aut à me velut debitore transferri nequit, contra regulam puriorem, quam exhibet *l. ii. ff. de R. I.* Qui prior tempore, potior jure, quæ sola in Jure Naturæ fundatissima regula si attenderetur, tot prolixissimæ altercationes, quas circa materiam de concursu creditorum advertimus, facile evitari possent, neque ad quem deinceps res, ut ut bona fide, justoque titulo delapsa fuit, conqueri debet, cum conditionis illius, cum quo contraxit, gnarus esse debuisset. Atque hinc facile constat, rerum dominia per solam saltem voluntatis declarationem optimo jure transferri posse, non obstante dispositione *l. 20. C. de pact. l. 8. C. de act. empt. l. 12. C. de distr. pign. l. 12. C. de prob. l. 50. ff. de R. V. l. 14. pr. ff. de furt.* Nihil enim tam naturale est, quam voluntatem Domini, rem suam in alium transferre volentis, ratam haberi *§. 40. j. de rer. divis.* Imo hoc ipsum ex ipsis Juris Romani placitis haud obscure intelligi potest, sic testator dominium & alia sua jura nuda voluntate, per testamentum declarata, citra apprehensionem possessionis in heredem, hanc

VO-

voluntatem tantum agnoscentem transfert. §.ult. x. de ber. qual. & diff. l. 37. ff. de acquir. ber. l. 9. §. 12. ff. de ber. inst. l. 24. l. 178. §. 2. ff. de V. S. dominium rei legatæ statim a morte testatoris sine ulla possessionis apprehensione in legatarium transit. l. 80. ff. de leg. 2. l. 64. in f. ff. de furt. Sic in societate omnium bonorum dominium rerum communium ad socium citra traditionem possessionis devolvitur. l. 1. & 2. ff. pro soc. sic dominium rei, ecclesiæ donatæ vel venditæ, ipso jure ad ecclesiam l. 23. C. de SS. eccl. dominium fundi dotalis, quem alius possidet, nihilominus ad maritum l. 16. ff. de fund. dotal. dominium rei donatæ instrumentis literariis traditis sine traditione possessionis in donarium transit l. 1. C. de donat. dominiū rei cum additione in diem vel pacto commissorio venditæ & traditæ, resoluta contractu, sine retraditione possessionis ad venditorem revertitur l. 2. ff. de in diem add. l. 1. l. 2. ff. de leg. comm. dominium rei propter nuptias donatæ ipso jure ad sponsum transit. Auth. permessa C. de donat. propt. nupt. dominium rei, quæ in commissum cecidit, ipso jure fisco defertur. l. 14. ff. de publ. & vectigal.

§. VIII. Illustrari hæc res, & evidentia ejus ex omnibus passim, quarum aliquas saltem dabimus & delibabimus, contractuum speciebus demonstrari potest. Sic, si contractus reales consideres, quando mutuam pecuniam alicui do aut concedo, non accipientis aut heredum personam, sed eorum bona contemplor, ita ut hæc, nullo licet pignore constituto, mihi obstricta sint, ipsum enim alterius, quod de meo

meo quid tenet, patrimonium obligatur, quod, quamvis deinceps post hunc contractum ad tertium, aut quemcunque devenerit, mihi præjudicare, aut quam habeo, aut habere debeo actionem realem auferre nequit, per rationes in thesi priori datas. In commodato rem eandem, cujus saltem usum gratuitum concessi, restituendam esse, passim constat: Quod si vero vel dolo vel culpâ commodatarii commodatum perierit, certe hic ob damnum per interversio- nem aut abusum rei commodatæ illatum commodatarii patrimonium, in quo reale jus habeo, mihi obligatur, satisfactio enim mihi ex ipsi^o debet fieri bonis, consequenter non persona, sed bona obligantur. Idem de deposito, idem de pignore, si culpa legibus expressa tum depositarii tum creditoris pereant; statuendum, neque alia verbalium, neque consensualium, neque contrariarum. actionum natura est, utrobis enim ob fidem datam, & ob translatum vi pacti in me jus, alterius obstringitur patrimonium. Sic in venditione ob rem non traditam venditoris, & emptoris, ob pretium non solutum, in locatione tum locatoris tum conductoris pro natura præstationis, & sic in cæteris, bona obligantur, idemque in quasi contractibus, & multo magis delictis tenet.

§. IX. In factis promissis idem sentiendum, si enim alter factum promissum non præstiterit, ipsius pro interesse mihi adjudicando patrimonium obnoxium redditur, mihi que in eo jus reale constituitur. Dubium autem haud leve suboritur, si alter, qui mihi obstrictus est, nulla teneat bona, ubi tum jus reale manebit? R. non entis nulla sunt accidentia, & præsupponimus terminos habiles, quin imputet sibi, quod cum tali, qui omnibus bonis destitutus est, contraxerit, interim tamen nec hic jus reale suum amittet vigorem, cum talis contrahens ad præstandas, si potest, operas, quæ revera jus aliquod reale sunt, ipsamque rem afficiant, obstringatur,

§. X. Discedit ab hisce purioribus naturæ principijs Jus Civile, quippe quod in contractibus & delictis non realem, sed personalem saltem actionem præbet, neque inibi dominium, nisi traditione subsecutâ, transfertur, *vid. §. 9.* videtur autem hoc ex publica utilitate, & ideo introductum constitutumque esse, ne scil. v. gr. creditor, emptor &c. ultimum possessorem conventuri singulis momentis varias actiones instituire, & sic processum, & actionem mutare deberent; hoc igitur ne fieret, personales contra contrahentes dederunt actiones; at vero ratio naturalis longe planior, æquior & rei ipsi convenientior est, neque obstat, quod hæc sententia multa teneat incommoda, siquidem res imprimis mobiles in centesimum abire possunt possessorem, sæpius nobis incognitum. *R.* loquimur de casu tali, ubi de hoc constat, si vero hic non adsit, ipsa persona contrahens quoad operas nobis obligatur per §. priorem: promptissimum adeo videbatur medium, atque securitatem creditorû valde promoveret, si nullum admitteretur debitum, plenissimam habens validitatem, nisi quod judiciali autoritate confirmatum, & in peculiarem, uti in multis contingit regionibus, librum esset relatam, ita enim creditores inspecto hoc libro, cognitaque proinde debitoris substantia, an. & quid debeat, an bona sufficiant, securi essent, utile hoc esset & debitoribus & creditoribus, illi pecuniam, hi securitatem accipiunt, verum quidem est, inter mercatores ob frequentiam commerciorum hoc non semper observari posse: verum nullum video obstaculum, quo minus inter cives, rusticos, imo ipsos, quos præmittere debebam, nobiles aliasque personas digniores res hæc in effectum deduci posset, quamvis enim consultum non sit, patrimonium ejusque vires revelare velle, consultum tamen & æquum, justumque est, ut, qui debet, solvat, creditorque securitatem obtineat, ipsaque Resp. ingentibus, quæ alias hisce in casibus suboriri solent, litibus minuatur. Tantum,

ULB Halle

3

004 173 341

Sb.

7

Problema Juridicum,
OSTENDENS
**OMNE JUS ESSE
JUS REALE,**

1707/1.

2-84

Ut &
Ex Cap. V.
COMPENDII JURIS UNIVERSI
Nuper editi §.8.9.10.

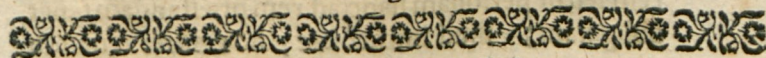
*In Illustri
Academia Hasso-Schaumburgicâ,*

Ad diem 26. Nov. Ann. M DCC VII.
Publico Eruditorum examini submitunt,

PRÆSES,
HENR. ERNEST. KESTNER

JC. & P.P.

ET RESP.
FRIDERICUS RUDOLPHUS BRAUN,
Schwalenbergâ Lippiacus.

RINTHELII,
Typis HERMANNI AUGUSTINI ENAX, Acad. Typogr.

g-13. 7. l. 1. 2
1402
04. 23

KONFRIED
UNIVERS
ZVHALDI